

Ο ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ
ΤΗΣ ΕΠΙΒΑΤΙΝΗΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις Ν. Γ. ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ, Μπαλάν-Παζάρ, Κουρσούμ Χάν, αρ. 27-29.

1921

† Ὁ Σηλυβρίας Εὐγένιος ἐπιβεβαιοῖ.

Ο ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ
ΤΗΣ
ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Α'

Η ΠΑΤΡΙΣ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ

Ἡ κωμόπολις Ἐπιβάται, κειμένη εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν παραλίαν τῆς Προποντίδος, ὑπάγεται πολιτικῶς μὲν εἰς τὴν ὑποδιοίκησιν Σηλυβρίας τοῦ νομοῦ Ραιδεστοῦ, ἐκκλησιαστικῶς δὲ εἰς τὴν ἱερὰν Μητροπόλιν τῆς ἐπαρχίας Σηλυβρίας. Ἡ ἀγορασία Ἐπιβάται ἐδόθη εἰς αὐτὴν διότι κατ' ἡν ἐποχὴν ἰδρυθῆ ἦτο ὁ μόνος παράλιος συνοικισμὸς δι' οὗ ἐπεβιβάζοντο οἱ ἐκ τῶν πέριξ κατερχόμενοι Ἐπιβάται κατ' ἄλλην ἔκδοσιν φέρεται Ἴπποβάται διότι ἐνταῦθα ἦσαν αὐτοκρατορικοὶ σταῦλοι τῶν Βυζαντινῶν· ὑπῆρχεν αὐτόθι Πύργος, κτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀποκαύχου, στρατηγοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου τοῦ Γ'. τοῦ Παλαιολόγου (1328—41) τὸν ὅποιον κατέστρεψε καὶ ἐξηφάνισε κατὰ τὸν Πανευρωπαϊκὸν πόλεμον διὰ τῶν ἐργατικῶν ταγμάτων ἢ νεοτουρκικῇ Κυβέρνησις σκοπὸν ἔχουσα τὴν ἐξόντωσιν τῶν ἐλληνικῶν μνημείων.

Κατὰ τὴν ἱστορίαν ἡ Κωμόπολις ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Τούρκων κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1453 διὰ τοῦ Καρατζᾶ βέη τοῦ ἀναλαβόντος τὴν μεταφορὰν τοῦ τηλεβόλου τοῦ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Οὐρβανου πρὸ τῶν τειχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐν Ἐπιβάταις ὑπῆρχεν ἑλληνικὴ σχολὴ λειτουργοῦσα ἀπὸ τοῦ 1796 ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀρχείοις αὐτῆς εὐρίσκομένων σιγγιλιωδῶν γραμμάτων τῶν Πατριαρχῶν Γερασίμου καὶ τοῦ Ἐθνομάρτυρος Γρηγορίου τοῦ Ε'. Ἐπίσης λειτουργεῖ ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ 1857 καὶ Ἀρχιγένεια ἐκπαιδευτήρια θηλέων, Ἐθνικὰ Καθιδρύματα ὡς Πατριαρχικὴ Ἐθνικὴ Σχολή, τῶν ὁποίων ὁ ἱδρυτὴς Σαράντης Ἀρχιγένης ἱατρός, γέννημα καὶ θρέμμα Ἐπιβατῶν, ἄτεκνος ὢν, ὅλην τὴν περιουσίαν αὐτοῦ διέθεσεν εἰς τὴν οἰκοδομὴν καὶ προικοδότησιν αὐτῶν τε καὶ τοῦ Γυμνασίου τῶν ἀρρέων « Ἐλενείου » συσταθέντος πρὸς τιμὴν τῆς συζύγου τοῦ Ἐλένης· ἀλλὰ τοῦτο ἔπαυσε δυστυχῶς λειτουργοῦν ἀπὸ τοῦ 1894.

Τὰ δὲ Ἀρχιγένεια ἐξακολουθοῦν μέχρι σήμερον ἐργαζόμενα καὶ ἐξυπηρετοῦντα μεγάλως τὴν Θράκην καὶ Ἀνατολήν, διότι αἱ τελειόφοιτοι αὐτῶν ἐδίδαξαν καὶ διδάσκουν εἰς ὅλας τὰς Κοινότητας αὐτῶν τὰ μάλιστα συντελοῦσαι εἰς τὴν διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων.

Οἱ κάτοικοι τῆς Κωμοπόλεως ταύτης, ἀμιγεῖς Ἕλληνες, ἀσχολοῦνται ἰδίως εἰς τὴν γεωργίαν, τὴν ἀμπελοουργίαν, τὴν ναυτιλίαν, τὴν ἀλιείαν, ἐν μέρει εἰς τὴν κτηνοτροφίαν, ἐμπόριον σταφυλῶν καὶ τινων δημητριακῶν καρπῶν. Ὡς πρὸς τὴν θέσιν αὕτη εὐρίσκεται εἰς ἀνοικτὸν ὀρίζοντα καὶ ἐπομένως εἶναι ἐκτεθειμένη εἰς τὰς πνοὰς ὄλων τῶν ἀνέμων· ὁ ἀήρ αὐτῆς εἶναι λίαν καθαρὸς καὶ ὑγιεινός. Ἔχει δὲ καὶ διαυγέστατον ὕδωρ.

Τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα λοιπὸν φυσικὰ χαρίσματα κεκτημένη αὕτη, ἀνέδειξε κατὰ καιροὺς μεγάλους καὶ ἁγίους ἄνδρας, οἵτινες, τὸ πρότερον ἀφανὲς καὶ ἀσήμαντον μέρος τῆς γῆς, κατέστησαν γνωστὸν καὶ περίβλεπτον καὶ

ἐκείνους μὲν τιμῇ καὶ γεραίρει αὕτη, λίαν ἐπαξίως καυχωμένη ὡς μεγάλους πατριώτας καὶ εὐεργέτας, εἰς δὲ τὴν ἁγίαν ψάλλει γηθοσύνως ἐν ἐκκλησιαστικῇ τροπαρίῳ « Ἐπιβατῶν τὸ καύχημα τὸ σεπτὸν καὶ βεβαία προστάτις Παρασκευὴ » καὶ διατηρεῖ ἐπ' ὀνόματι καὶ ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ οἴκου τῆς ἐγχωρίου Αὐτῆς Ὁσίας ἑκλαμπρον καὶ νεόδμητον ἱερὸν Ναόν.

Αὕτη διὰ τοῦ βίου, τῶν θαυμάτων καὶ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου αὐτῆς, ὅχι μόνον εὐφήμισε τοὺς Ἐπιβάτας, ἀλλὰ καὶ πλοῦτον ἔφερε πολὺν ἀπὸ τῆς Μολδαβίας καὶ μάλιστα διέσωσε τὴν πατρίδα τῆς ἀπὸ βεβαίας καταστροφῆς τῶν βαρβάρων τῆς ἱερᾶς ἡμῶν πίστεως καὶ πατρίδος προαιωνίων ἐχθρῶν Ὁσμανιδῶν καὶ ἀπληευθέρωσεν αὐτήν.

Διὰ ταῦτα ἐκ δικαίας καὶ ἀπείρου εὐγνωμοσύνης ὀρωμένη ἡ ὁμώνυμος Φιλόπτωχος Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν Ἐπιβατῶν « **Ἡ Ὁσία Παρασκευὴ** » προβαίνει εἰς τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος, ἀφ' ἐνὸς μὲν τῇ πολιούχῳ Ὁσίᾳ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, εὐχαριστήρια πρασάγουσα, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ψυχικὴν ὠφέλειαν καὶ σωτηρίαν τῶν ἀναγνωστῶν ἐπιδιώκουσα.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'.

Τῆς χαμαιζήλου τρυφῆς σοφῶς τὴν ἀπόλαυσιν, ὑπεριδοῦσα, πρὸς θεῖα ἡρώδης σκηνώματα· καὶ τῶν ἰάσεων τοῖς πιστοῖς πηγὴν κατέλιπες, τὸ ἱερὸν σου σκήνος, Μήτηρ πανεύφημε. Ἐπιβατῶν τὸ καύχημα τὸ σεπτόν, καὶ βεβαία προστάτις Παρασκευὴ. Μὴ παύσῃ θερμῶς Χριστῷ τῷ Θεῷ ὑπὲρ ἡμῶν ζεῖ πρεσβεύουσα.

Ἡ ἐπέτειος μνήμη τῆς Ὁσίας τελεῖται τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ Ὀκτωβρίου. Ἐν αὐτῇ ψάλλεται ἡ ἰδιαίτερα ἀκολουθία Αὐτῆς, τυπωθεῖσα τῷ 1817 ἔτει ἐν Ἰασίῳ τῆς Ρουμανίας.

Ο ΒΙΟΣ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ

Ἡ τετιμημένη Όσια κατήγατο ἀπὸ τοὺς Ἐπιβάτας τῆς ἀνατολικῆς Ὑράκης, γεννηθεῖσα τῇ 1150 μ. Χ. Οἱ μακάριοι γονεῖς τῆς, μολοντί προήρχοντο ἐξ ἐπισημοτάτης οἴκο γενεάς, ἔλεγον πάντοτε ὅτι δὲν ὑπάρχει οὐδεμία καταγωγὴ ἐπισημοτέρα ἐκείνης, ἢ ὅποια λαμπρύνει καὶ διαντρίζει τὰ γνήσια τέκνα τοῦ Θεοῦ. Ὁ πλοῦτος ἦτο εἰς τὰς χειράς των ὄργανον φιλανθρωπίας καὶ κοινωφελείας. Καὶ κατὰ τὸ ἰδικόν των παράδειγμα ἐμεγάλωτεν ἡ θυγάτηρ των Παρασκευή.

Ἐφρόντισαν μὲν νὰ τὴν ἐκπαιδεύσωσιν, ἀλλὰ καὶ ἐμερίμνησαν ἀκόμη περισσότερο νὰ δώσωσιν εἰς αὐτὴν ἀνατροφὴν χριστιανικωτάτην κατὰ τὸ εὐαγγελικὸν ρητόν: «ἐκτρέφετε τὰ τέκνα ὑμῶν ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου». (Ἐφσ. στ' 4). Προκειμένου μάλιστα περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῆς κόρης, ἔλεγον συχνά, ὅτι ἡ σεμνότης, ἡ εὐδέξια καὶ ἡ σωφροσύνη μιᾶς νεάνιδος δύνανται ν' ἐποτέλῃσιν ὅλην ἀνθρώπινα ἀγαθὰ καὶ στολίσματα, τὰ ὅποια δύνανται νὰ διαλάμπωσι καὶ ἂν ἤθελε προστεθῇ εἰς αὐτὰ ὁ στολισμὸς τῶν ἐκ τῆς παιδείας γνώσεων.

Καμμίαν ὅμως ἀξίαν δὲν ἔχει κόρη παρουσιάζουσα μόνην τὴν ἑπαρσιν ξηρᾶς μαθήσεως, ἐὰν δὲν ἤθελεν ἔχει τὰς ἠθικὰς ἐκείνης ἀρετὰς, αἱ ἵποισι ἀποτελοῦσι τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν τιμὴν μιᾶς παρθένου, διότι «σταγὼν ἀρετῆς, μείζων ὠκεανοῦ σοφίας».

Εἰς τὴν Παρασκευὴν μετεδόθησαν καὶ ὅλα τὰ φιλεῦσπλαγχνα καὶ φιλανθρωπικὰ αἰσθήματα τῶν γονέων αὐτῆς τόσον, ὥστε ἡμέραν τινὰ κατεβλήθη ὑπερβολικῶς ὅτε εὗρεθεῖσα μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ τῆς εἰς ἐξοχὴν εἶδε κόρην πτωχὴν, τὴν ὅποιαν μόλις ἐκάλυπτον τὰ πεπαλαιωμένα ράκη τῆς.

Ἡ ἀγαθὴ νεάνις ἠθέλησε νὰ τὴν ἐλεήσῃ μὲ χρήματα.

ἀλλὰ μετὰ λύπης παρατήρησεν ὅτι δὲν ἔφερε μαζί της. Διὰ πρώτην φορὰν τότε εὗρεν, ὅτι καλὸν ἤθελεν εἶναι, ἐὰν ἐσυνήθιζε νὰ φορῇ κοσμήματα, ἔφερεν ὅμως σταυρὸν χρυσοῦν καὶ ἤρχισε νὰ τὸν ἐκβάλῃ. Ἡ παιδαγωγὸς ὥρμησε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ. Δὲν εἶπε ὀρθόν, τῇ εἶπε, νὰ δώσῃς εἰς ἐλεημοσύνην τὸν σταυρὸν σου. Καὶ ἡ Παρασκευὴ ἀπεκρίθη: ὁ σταυρὸς δὲν μᾶς ἔφερε τὴν ἐλεημοσύνην; Διατί λοιπὸν τὸ ἰδικόν μου κόσμημα, τὸ ὅποιον τὸ ὑπενθυμίζει, νὰ μὴ χρησιμεύσῃ εἰς ἔλεος καὶ ἀνακούφισιν ὑπὲρ τῆς πτωχῆς αὐτῆς κόρης. εἰς τὴν ὅποιαν δὲν ἀρμόζει τόση στέρησις καὶ πενία ἐν μέσῳ κοινωνίας, ἢ ὅποια ἔχουσα ἀρχηγὸν τὸν Χριστὸν ἔπρεπε νὰ ἀγνοῇ ἐξ ὀλοκλήρου τὴν πτωχείαν; Καὶ ἀφαιρέσασα τὸν σταυρὸν τῆς, ἔδωκεν αὐτὸν εἰς τὴν πτωχὴν, ἢ ὅποια μετὰ τὴν πρώτην κατάπληξιν, δακρύουσα ἀλλὰ καὶ περιχαρὴς, ἠὐλόγει: μὲ συγκινητικούς λόγους τὴν φιλεῦσπλαγχνον εὐεργέτιν τῆς.

Ἀλλοτε πάλιν ἐν καιρῷ χειμῶνος, συναντήσασα καθ' ὁδὸν νεάνισσάν, ἢ ὅποια ἐτρεμέν ὑπὸ τοῦ ψύχους, ἐξέβαλε τὸ πολύτιμον ἐπανωφόριόν τῆς καὶ τὸ ἐνέδυσεν εἰς ἐκείνην.

Οἱ γονεῖς τῆς παρηκολούθουν μετὰ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως τὴν τόσῃ ἀγαθότητι τῆς θυγατρὸς των καὶ παρεκάλουν τὸν Θεὸν νὰ τὴν διατηρῇ πάντοτε εἰς τοὺς νόμους του καὶ τὰς ἐντολάς του.

Ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν δεκαῆς ἐτῶν πλούσιοι νέοι, κατέχοντες κοινωνικὴν θέσιν καλὴν καὶ μεγάλα ἀξιώματα, προέτεινον δι' αὐτὴν προτάσεις γάμου. Ἀλλ' ἡ κόρη πάντοτε τὰς ἀπέκρουε.

Πατὴρ καὶ μήτηρ ἔλεγον πρὸς αὐτὴν, ὅτι ὁ χρόνος τῶν ἀρνήσεων ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ: ὅτι τὴν εἶχον μίαν καὶ μόνην κόρην καὶ ἡ μεγαλυτέρα αὐτῶν ἐπιθυμία ἦτο νὰ ἔδωσι τὴν ἀποκατάστασιν τῆς πρὶν ἢ ὁ θάνατος κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς των. Καὶ προσέθετον, ὀρφανὴ κόρη, τότε τί θ' ἀπογείνη;

Ἄλλ' ἡ Παρασκευὴ ἀπέφευγε πάντοτε· ἔλεγε δὲ ὅτι ὁ οὐράνιος Πατὴρ ζῇ, ἐπιβλέπει καὶ προστατεύει πάντοτε. Ὅταν πιστεῦῃ τις εἰς αὐτὸν καὶ ζῇ ὑπὸ τὰς θείας ἐδηγίας καὶ τὰς ἐντολάς του καὶ τὸν ἔχῃ ὑπεράνω του, πλησίον του, ἐντός του, πῶς θὰ μείνῃ ποτὲ ὀρφανός; Καὶ θέλουσα νὰ καθησυχάσῃ τοὺς γονεῖς της εἶπε. Διατί σκέπτεσθε περὶ τοῦ ἰδικοῦ σας θανάτου;

Αἱ ἡμέραι τοῦ ἀνθρώπου ἐξαρτῶνται ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Θεοῦ. Εἰσθε ἀκόμη τόσοι ἀκμαῖοι, ὥστε κατὰ τοὺς ὅρους τῆς φύσεως δὲν ἔχετε ὀλιγώτερα δικαιώματα ἐπὶ τῆς ζωῆς ἀπ' ἐμέ. Σὺ μάλιστα, μήτηρ, εἶσαι τόσο ἀνθηρά, ὥστε θὰ σὲ ὑπέθετέ τις κατὰ τινα μόνον ἔτη μεγαλυτέραν ἀδελφήν μου.

Ἐνίστε τῇ ἔλεγον ἄλλαι κόραι· εἰσθε τόσοι πλούσιοι σεῖς! τί θὰ γείνῃ τόση περιουσία, ἐὰν ὡς λέγεται, δὲν θελήσῃς ν' ἀποκατασταθῇς; Καὶ ἡ Παρασκευὴ ἀπεκρίνατο, δεικνύουσα πτωχοὺς καὶ παιδιά ἀνυπόδητα, ὑπάρχει καμμία περιουσία ἴση πρὸς τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς στερήσεις τῶν δυστυχῶν ὑπάρξεων;

Φερομένη ὑπὸ εὐσεβοῦς πόθου ἡ Ὁσία Παρασκευή, περὶ ἧλθε διάφορα θρησκευτικὰ κέντρα, ζητοῦσα νὰ πλουτίσῃ τὰς εὐσεβεῖς ἐντυπώσεις της καὶ νὰ ἐνισχύσῃ τὸν ζῆλον αὐτῆς καὶ τὴν πίστιν. Οὕτω μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν, εἰς Χαλκήδονα, εἰς Ἡράκλειαν καὶ εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἐφθασε δὲ καὶ μέχρι τῶν ὄχθων τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ ὅπου διέμεινεν ἐπὶ τινα χρόνον εἰς γυναικεῖον μοναστήριον, σπουδάζουσα τὴν ζωὴν τῶν ἐν αὐτῇ παρθένων. Καὶ ἀπολύθως, ἀποπλεύσασα ἐξ Ἰόππης, ἐπανήλθεν εἰς τὴν πατρίδα της. Ἐκτοτε ἐπεδόθη μὲ περισσοτέραν ἀκόμη ἐρμὴν εἰς τὴν βοήθειαν καὶ τὴν ἀνακούφισιν τῶν πτωχῶν· ἐσχημάτισε δὲ καὶ εὐσεβῆ ἑνωσιν, Φιλόπτωχον Ἀδελφότητα, τῆς ὁποίας αἱ ἀδελφαί, γυναῖκες καὶ νεάνιδες, περισυνέλεγον ὀρφανὰ καὶ ἀπροστάτευτα

παιδιά, διὰ τὴν ἀνακούφισιν καὶ ἀνατροφὴν τῶν ὁποίων ἐφρόντιζον μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ στοργῆς.

Ἐν τῇ μεταξὺ οἱ γονεῖς της ἀπέθανον εὐχαριστημένοι καθ' ὅλα ἐκ τῆς κόρης των, ἡ ὁποία ἐγνώριζε ν' ἀφιερῶνῃ τὴν ζωὴν καὶ τὸ χρῆμα εἰς ὑποθέσεις τόσοι ἱεράς. Μετὰ τινα ἔτη μεταβάσα εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ μοιράσασα καὶ ἐκεῖ πολλά, ἀπεσφύρη εἰς τόπον, ὁ ὁποῖος ἐκαλεῖτο (ὡς καὶ σήμερον καλεῖται) Καλλικράτεια καὶ ἐκεῖ παρέδωκεν εἰς τὸν Κύριον τὴν ἁγίαν ψυχὴν της, νεαρῶτάτη, μόλις ἄγουσα τὸ εἰκοστὸν ἑβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας.

Τὸ δὲ ἄθικτον ταῖς θείαις ἀρεταῖς σῶμα εἰς τὴν γῆν κατεκρύπτετο πλησίον τινός, ὅστις τὴν ζωὴν του κάκιστα ἐδᾶπάνησεν.

Ἡλιος δὲ οὖσα καὶ φῶς αὕτη, σκότος καὶ δυσωδίαν οὐκ ἠνείχετο.

Καθ' ὅπνον λοιπὸν ἐφάνη εἰς τινα τῶν ἐκεῖσε θειοτέρων ἀνδρῶν καὶ εἶπεν.

Ἄφρον τὰς σάρκας μοι μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ.

Ὁ θεὸς οὗτος ἀνὴρ κατ' ἀρχὰς ὡς ἀπλοῦν δράμα ἐξέλαβε τοῦτο.

Ἄλλ' αὕτη δις καὶ τρίς παρουσιάζεται αὐτῇ καὶ τελευταῖον δακτυλοδεικτὶ δεικνύει αὐτῇ τὸν τόπον ὅπου ἔκειτο.

Οὗτος ἀμέσως ἐγείρεται καὶ μετὰ μεγάλης πίστεως καὶ εὐλαθείας διηγεῖται ταῦτα εἰς τοὺς κατοίκους, οἵτινες ἀπὸ κοινοῦ προσέτρεξαν ἵνα ἀνακλύψωσι πολυβόλον τινα θησαυρόν. Ἀμα ἐπλησίασαν τὸν τάφον, ἡσθάνθησαν μεγίστην εὐωδίαν καὶ εὐρόντες τὸ ἱερὸν σκήνος τῆς Ὁσίας σφὸν καθ' ὁλοκληρίαν μετέφερον αὐτὸ μετὰ μεγάλης εὐλαθείας καὶ ἐκκλησιαστικῆς πομπῆς καὶ παρατάξεως, εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων.

Μετὰ τὴν κατάθεσιν ταύτην ὅποσα θαύματα δὲν ἐτέλεσεν ὁ Θεὸς δι' αὐτῆς; κυφοί, ἀνάπηροι, παραλυτικοί, πᾶν εἶδος

ἀσθeneίας καὶ ἀνίατον ἀκόμη νόσημα ἐθεραπεύοντο ὁλοτελῶς καὶ μὲ μόνην τὴν προσέγγισιν μετὰ πίστεως εἰς τὴν ἁγίαν Λάρνακα τῆς Ὁσίας.

Τὸ ἱερὸν Σκήνος αὐτῆς κατὰ πρῶτον μετεκομίσθη ἐκ τῆς Καλλικρατείας εἰς Τύρνοβον τῆς Βουλγαρίας, ἔνθεν ἄγνωστον ποτε εἰς Βελιγράδιον τῆς Σερβίας καὶ ἀπὸ τοῦ Βελιγράδιου εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Τέλος δ' ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου Παρθενίου τοῦ Α'. (1639 — 44) καὶ τοῦ Σουλτάνου Μουράτ τοῦ Δ'. ἔλαβε τὴν ἄδειαν ὁ τῆς Μολδαβίας ἡγεμὼν Βασίλειος, ὅπως μετακομίσῃ τὸ ἅγιον λείψανόν τῆς ἐκ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Πατριαρχικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦτο ἀπήλαυσε διὰ τὰς πολλὰς καὶ μεγάλας εὐεργεσίας καὶ ἐκδουλεύσεις, τὰς ὁποίας ἔκαμεν εἰς τὴν Μεγάλῃν Ἐκκλησίαν, πληρώσας ἐξ ἰδίων τὰ ἐκ 260 πούγγιων ἦται 30.000 χρυσῶν δραχμῶν χρέη τῆς Ἐκκλησίας εἰς τοὺς Τούρκους.

Ὁ δὲ Παναγιώτατος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Παρθένιος μετὰ πάσης τῆς ἀγαθῆς βουλῆς καὶ θαλήσεως τῆς ἐκκλησίας ἐπεμψε πρὸς αὐτὸν τὸ ἱερὸν καὶ σεβασμὸν τοῦτο λείψανον ὡς θεῖον θησαυρὸν μετὰ τῶν Σεβασμιωτάτων μητροπολιτῶν Ἡρακλείας Ἰωαννικίου, Ἀδριανουπόλεως Παρθενίου, Παλαιῶν Πατρῶν Θεοφάνους, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Σετζάβας καὶ πάσης Μολδαβίας Βαρλαάμ· ὁ δὲ εὐσεβὴς καὶ φιλόχριστος καὶ θεῖον ἐλέει αὐθέντης ἡμῶν καὶ ἡγεμὼν πάσης Μολδαβίας Ἰωάννης Βασίλειος Βοεβόδας, οἷκοθεν ἐξελθὼν καὶ σεβασμῶς καὶ ὁλοφύχως τὸν ἀτίμητον τοῦτον θησαυρὸν ὑποδεξάμενος, ἐπιτηδεύως διεφύλαξεν αὐτὸ ἐν τῇ νεοδημίτῳ ναφῇ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν τῆς πόλεως Ἰασίου, ὅπου διατηρεῖται μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἀλώθητον εἰς τιμὴν καὶ δόξαν τῆς τρισυποστάτου Θεότητος.

Ὁπόσης δὲ τιμῆς ἀπολαύει τὸ ἱερὸν Σκήνος τῆς Ὁσίας ἐν Ἰασίῳ γίνεται δῆλον ἐκ τῆς κάτωθι μεταγράσεως τοῦ πρὸ

100 περίπου ἐτῶν παρὰ τοῦ εὐσεβοῦς ἡγεμόνος τῆς Μολδαβίας Ἀλεξάνδρου Καλλιμάχου ἐκδοθέντος χρυσοβούλου, ὅπερ διατηρεῖται ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Κοινότηνος Ἐπιδατῶν.

Ἐλέφ Θεοῦ ἔγραφον ἐγὼ ὁ Ἀλέξανδρος Καλλιμάχος ἡγεμὼν τῆς Μολδαβίας.

Ἐφ' ὅσον ἡ Θεότης διὰ τῆς Αὐτῆς ἀγκυρότητος, τῆς ὑπερβαλλούσης τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, φέρει ἀκαταπαύστως πρόνοιαν ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων καὶ πάντων τῶν κτισμάτων, διαχέουσα τὰς ἐπουρανίους Αὐτῆς εὐφορίας καὶ ἀγαθοεργίας πρὸς διατήρησιν καὶ περιφρούρησιν ἐνὸς ἐκάστου κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ προσδιορισθεῖσαν κατάστασιν, ὅμως πᾶς ἀνθρώπος ὡς τὸ ἐκλεκτότερον ἀπὸ τὰ ἐπίλοιπα ποιήματα καὶ κτίσματα, τὰ ὅποια τρόπον τινὰ συντελοῦν μόνον διὰ τὰς αὐτοῦ ἀνάγκας καὶ διάθεσιν, πρέπει νὰ δοξάζῃ τὸ ὄνομα τοῦ Δημιουργοῦ αὐτοῦ διὰ νὰ δεῖξῃ τὴν ἀπαιτουμένην ἀφοσίωσιν εὐγνωμοσύνης δι' ἣν τὸν ἡξίωσε χάριν.

Ἡ ἁγία Ἐκκλησία, ἡ διαμένουσα ἀναμφιδόλως πρώτιστον ἐν τῶν εὐεργετημάτων τῆς ἐπουρανίου Προνοίας, ἐπειδὴ ἐν αὐτῇ εἶναι προσωρισμένον νὰ δοξάζωμεν τὸ ὄνομα τοῦ Δημιουργοῦ ἡμῶν καὶ νὰ ἀπολαύωμεν ὅσα εἶναι ὠφέλιμα εἰς ἡμᾶς, δηλαδὴ τὴν εὐαρέστησιν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν αἰώνιαν μακαριότητα ἀτελευτήτως.

Ὅσον δέον νὰ εἶναι ἡ ἡμετέρα εὐλάβεια πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὁ ὀφειλόμενος ζήλος πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὰς ἱερὰς αὐτοῦ Μονάς, ἀναλόγως πρέπει νὰ μεριμνῶμεν περὶ τῆς διατηρήσεως καὶ εὐπρεπειας αὐτῶν.

Ἡ ἐμὴ Γαληνότης, ἀντραφεῖτα εἰς τὴν εὐσέβειαν καὶ ζῆλον πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὰ λοιπὰ ἄνω ρηθέντα, κατὰ τὴν κοινοποίησιν ὅπου μοι παρέστησαν οἱ πατέρες, οἱ κατοικοῦντες παρὰ τῇ ἱερᾷ Ναφῇ τῆς Ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Παρασκευῆς εἰς τοὺς Ἐπιβάτας, ὅπου ἦν ἡ πατρίς καὶ ἡ Κοίμησις τῆς ρηθείσης Ἀγίας, ὅτι ὁ Ναὸς ὁ τὸς διατελεῖ ἄνευ οὐδεμιᾶς

βοηθείας καὶ παντελῶς ἐλλιπὴς εἰς τὰ χρειώδη ἐξοδα, ἡτήσαντο νὰ τοῖς παρέξωμεν κάποιαν βοήθειαν περὶ ἐλεημοσύνης, διὰ τῆς ὁποίας νὰ δύνηται νὰ εὐκολύνῃ τὰς ἐλλείψεις καὶ τὰ ἐξοδα· δὲν ἀπέρριψα τὴν γενομένην αὐτῶν αἴτησιν· πάντως εὖλογον κρίνω νὰ ψηφισθῇ κάποια συντήρησις περὶ ἐλέους ἀπὸ τὰ κτήματα ἐνεῖνα, ὅπου ἐπαναπαύονται καὶ τὰ Ἱερὰ Λείψανα τῆς Ὁσίας Παρασκευῆς.

Ἰδοὺ διὰ τοῦδε τοῦ ἡγεμονικοῦ Χρυσόβουλου ἀποφασίζομεν νὰ λαμβάνωσι τὸν καθ' ἕκαστον χρόνον ἀνὰ διακόσια λέβα ἐλεημοσύνην ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους ἀνθρώπους, τὰ ὁποῖα χρήματα, εἴτε διὰ πιστώσεως· εἴτε δι' ἄλλου εὐλόγου τρόπου ἀναποφεύκτως νὰ ἐξαποστέλλωνται τῇ ρηθείᾳ Ἐκκλησίᾳ. Ἰδιαιτέρως διορίζει ἡ Γαληνότης μου νὰ λαμβάνουν καὶ ἀπὸ τὴν ἰδίαν Μονὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ὅπου ἀναπαύονται τὰ λείψανα τῆς Ὁσίας Παρασκευῆς ἀνὰ τριακόσια λέβα τὸν χρόνον τῇ αὐτῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπὸ τὰ μοναστηριακὰ εἰσοδήματα.

Δίκαιον καὶ πάντως εὖλογον νὰ ἔχῃ ἡ Ἐκκλησία αὕτη ὁμοίαν βοήθειαν ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου εὐρίσκονται τὰ λείψανα τῆς Ἀγίας, καὶ ὅπου συνάζεται οὐκ ἐλίγῃ βοήθεια ἀπὸ συνεισφορὰς καὶ ἐλεημοσύνας τῶν χριστιανῶν ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀγίας.

Ἐκ τοῦ εἰσοδήματος τούτου τριακόσια λέβα εἰσπράττεσθαι ὡς ἐν θεσπισθὲν χρὲς ἀπὸ μέρους τοῦ Μοναστηρίου τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἐπιδατῶν ἐν παντὶ καιρῷ ἀπαρallάκτως, ἐγχειριζομένου τοῦ εἰσοδήματος τούτου τὸν καθ' ἕκαστον χρόνον εἰς τοὺς Ἐπιτρόπους, οἵτινες θέλουν διορίζεσθαι ἀπὸ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἐπιδατῶν, νὰ ἐξαποστέλλωνται ἐπιμόνως πρὸς βοήθειαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν πατέρων τῶν εὐρισκομένων αὐτόθι.

Παρακαλεῖ ἡ Γαληνότης μου καὶ τοὺς μεταγενεστέρους

μου ὑπερενδόξους Ἡγεμόνας, ἡμετέρους ἀδελφούς, οἱ ὁποῖοι θεῖα προνοία θέλουσι διορισθῇ κυβερνᾶν τὸ κράτος τοῦτο, ὅχι μόνον νὰ μὴ μεταποιήσωσι τὰ διαληφθέντα περὶ ἐλεημοσύνης, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ ἐπικυρώνωσι καὶ νὰ προσθέτωσιν ὑπὲρ αὐτῶν αἰωνίας σωτηρίας.

Ἐγράφη τὸ παρὲν Χρυσόβουλον τῆς Ἡγεμονικῆς Ἐδρας ἐν τῇ πόλει Ἰασίῳ τῆς δευτέρας Διοικήσεώς μου τὴν Μολδαβίαν.

Εἰς τὸ τρίτον ἔτος 1815 Ἰουνίου 16.

Γ'

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις Αὐτοῦ. Ἐκ παραδόσεως ἔχομεν διηγήσεις πολλῶν θαυμάτων. Ἐτι δὲ καὶ εἰς τὰς ἡμέρας ἡμῶν δὲν λείπει θαυματουργοῦσα εἰς τοὺς μετὰ πίστεως προστρέχοντας· διότι ὅσοι ἀσθενεῖς ἔχουσιν εὐλάβειαν εἰς τὸ ἱερὸν λείψانون προσερχόμενοι μετὰ πίστεως ἢ ἐκ τῶν παρατεθειμένων εἰς τὴν ἁγίαν κεφαλὴν τῆς Ὁσίας καλυπτρῶν λαμβάνοντες καὶ φοροῦντες τυγχάνουσι τῆς ἰάσεως· καὶ ἐν καιρῷ ἀνομβρίας ἢ ἄλλης μεγάλης ἀνάγκης λιτανείας ποιοῦντες οἱ χριστιανοὶ μετὰ τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου οὐκ ἀποτυγχάνουσι τῆς δεήσεώς των.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πατρίδα τῆς Ἐπιβάτας, κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐκτελεῖ θαύματα ἐξ ὧν παραθέτομεν τὰ ἑξῆς:

Ὅτε τὸ ἱερὸν Λείψانون τῆς Ὁσίας μετεκομίζετο ἐκ τῆς Καλλικρατείας (ἔνθα διατηρεῖται μέχρι σήμερον ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς παρεκκλήσιον) εἰς Τύρνοβον, καθέδραν ποτὲ τῶν Βουλ-

γάρων Βασιλέων, κατὰ τὴν διάβασιν τῆς ἱερᾶς αὐτῆς πομπῆς διὰ τῶν Ἐπιδατῶν συνέβη τὸ ἀκόλο θον :

Ἡ ἄμαξα, ἡ φέρουσα τὸ ἱερὸν Σκήνωσ, ἐσταμάτησε πρὸ τῶν Ἐπιδατῶν καὶ κατέστη ἀδύνατον νὰ προχωρήσῃ οὔτε ἐν βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς πρὶν ἢ προσκυνήσουσιν ἅπαντες οἱ κάτοικοι αὐτῶν. Οὔτε μία χριστιανὴ διέλαθε τὴν προσοχὴν τῆς Ὁσίας, μὴ δυναμένη ἕνεκα τοῦ βαθέος γήρατός της νὰ προσέλθῃ καὶ προσκυνήσῃ αὐτήν.

Ὁ ἄμαξηλάτης, νομίζων ὅτι ὅλοι οἱ χριστιανοὶ προσεκύνησαν τὸ ἱερὸν Δεῖφανον καὶ ὅτι ἐπομένως ἦτο ἐλεύθερος νὰ προχωρήσῃ, ἠθέλησε νὰ κινήσῃ, ἀλλ' ὑπῆρξεν ἀδύνατον τὸ τοιοῦτον· οἱ ἴπποι δι' οὐδενὸς μέσου ἐβάδιζον. Τότε ἠρώτησαν καὶ ἔμαθον ὅτι μία γυνὴ μόνον, γραῖα μὲν τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ νέα τὴν ψυχὴν, λίαν δ' εὐσεβὴς καὶ φιλόθρησκος, ἐπόθει ν' ἀσπασθῇ τὸ ἱερὸν Σῶμα τῆς Ὁσίας καὶ νὰ υποβάλλῃ αὐτῇ τὰ ἄπειρα σέβη καὶ τὰς πολλὰς θλίψεις της.

Ἀφοῦ λοιπὸν προσεκύνησε καὶ αὕτη τότε ἤρχισε νὰ προχωρῇ γοργὰ ἡ ἄμαξα.

Τὸ 1811, τὴν 6^{ην} Φεβρουαρίου, γενομένης μεγάλης τρικυμίας καθ' ὅλην τὴν Προποντίδα ἀπωλέσθησαν πολλὰ πλοῖα.

Ἐν μέγα πλοῖον ἐκ Χίου προσωρμίσθη ἀντικρὺ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ὁσίας μὲ τρεῖς ἀγκύρας ἐξ ὧν τὰς δύο ἡ σφοδρότης καὶ τὸ ὑπερβολικὸν τῆς θαλασσοταραχῆς ἐξηφάνισε καὶ ἔμεινε μὲ μίαν μόνην· ἀλλὰ καὶ ταύτης τὸ σχοινίον τόσον συνετρίβη ὥστε ὀλίγου δεῖν κατεποντίζετο καὶ αὐτό. Οἱ ναῦται βλέποντες τὸν ἄμεσον καὶ ἀναπόφευκτον κίνδυνον τοῦ τε πλοίου καὶ τῆς ζωῆς των διαταράχθησαν καὶ ἔτι πλέον ἀπηλπίσθησαν διὰ τὴν σωτηρίαν των.

Ἐν τοιαύτῃ κρίσει περιστάσει ὑπερφυσικὴ τις δύναμις μόνον ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ αὐτοῖς ἄρωγός. Καὶ τῷ ὄντι μόλις ἐπεκαλέσθησαν εἰς βοήθειαν αὐτῶν τὴν Ὁσίαν Παρασκευὴν ἐφάνη αὐτοῖς περὶ τὴν ὀγδόην νυκτερινὴν ὥραν γυνὴ μελανο-

φοροῦσα καὶ βαστάζουσα τὸν τίμιον Σταυρὸν εἰς τὴν δεξιάν. Ἰδόντες αὐτὴν ἔντρομοι καὶ μετὰ μεγάλης θρησκευτικῆς εὐλαβείας, εὐρισκόμενοι τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὴν πρῶραν, ὃ τε καρaboκύρης Στυλιανὸς καὶ ὁ ναύκληρος ἐνεπλήσθησαν θάρρους καὶ ἀφάτου χαρᾶς. Θαρρεῖτε, τέκνα μου, εἶπεν αὐτοῖς ἡ Ὁσία, ἡ προσευχή σας εἰσηκούσθη· καὶ εὐθὺς, ὡ τοῦ θαύματος ἡ θαλασσοταραχὴ ἔπαυσε καὶ ἐπῆλθεν ἡ ποθητὴ γαλήνη καὶ ἡρεμία.

Τὴν πρῶταν τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου ἐξῆλθον εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἀμέσως μετέβησαν εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν διὰ νὰ προσφέρωσι δοξολογίας εἰς τὸν Θεόν.

Ἰδὼν πρῶτος τὴν ἁγίαν εἰκόνα τῆς Ὁσίας ὁ ναύκληρος, μωαμεθανὸς τὸ θρησκευμα, μετὰ μορφῆς καὶ φωνῆς ἡλλοιωμένης ἀπὸ χαρὰν ἀναφωνεῖ πρὸς τὸν κυβερνήτην: ἰδοὺ αὕτη ἔσωσεν ἡμᾶς ἀπὸ βεβαίου θανάτου. Ναί, ναί, εἶπεν ὁ καρaboκύρης μετὰ μεγαλυτέρας ἔτι πίστεως, αὕτη εἶνε. Ἀφοῦ δὲ προσεκύνησαν τὴν ἁγίαν εἰκόνα τῆς Ὁσίας, χύσαντες ἄφθονα δάκρυα εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν σωτηρίαν των, προσέφερον χρηματικὰ δῶρα εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν καὶ ἔπειτα ἀφιέρωσαν ἐν ἀργυροῦν ἑμοῖωμα τοῦ πλοίου των.

Περὶ τὸ 1870 ἰστιοφόρον τι μὲ φορτίον σίτου, πλέον εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καταλαμβάνεται ὑπὸ τρικυμιώδους λαίλαπος καὶ ὡς κέλυσος καρύου ἀμφιταλαντευόμενον ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ κινδυνεῖει κυριολεκτικῶς νὰ καταποντισθῇ αὐτάνδρον.

Καθήμενος ὁ πλοίαρχος, γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα καπετὰν Γεώργης, ἐν τῷ κοιτῶνί του ἀπηλπισμένος καὶ στηρίζων τὴν κεφαλὴν ἀπελπισ ἐπὶ τῆς χειρὸς ἀνέμενε τὸ μοιραῖον ναυάγιον.

Ἐν ὀπτασίᾳ τότε παρουσιάζεται εἰς αὐτὸν ὡς γραῖα μελανειμονοῦσα ἡ Ὁσία Παρασκευὴ καὶ σύρουσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς τῇ λέγει: Τί κάθησαι καὶ σκέπτεσαι; ἐγέρθητι καὶ στρέφον εὐθὺς τὰ ἱστία σου πρὸς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἐ-

πειδὴ ἐκ τῆς τρικυμίας αὐτὰ ἔχουν στρέψει πρὸς δυσμάς! "Εκπληκτος ὁ πλοίαρχος ἐγείρεται καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ κα-
ταστρώματος τοῦ πλοίου μετὰ θάρρους κράζει πρὸς τοὺς ναύ-
τας. — "Αλα - μόλα — κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῶν ναυτικῶν. Διὰ
τῆς θείας δὲ ταύτης ἐδγηγίας τὸ πλοῖον ἤρχισε νὰ πλέη κα-
λῶς καὶ προσωρμίσθη ἀσφαλῶς εἰς Ἄλεξάνδρειαν.

"Ετερον πλοῖον διαπρεποῦς πατριώτου μὲ τὸν πλοίαρχον
καπετὰν Στέλιον Λήμνιον τὴν καταγωγὴν, πλέον τὴν 25ην
Φεβρουαρίου τοῦ 1870 ἔτους εἰς ἅγιον Ὅρος, προσκρούει
ἀπέναντι τοῦ Ἑξαμυλίου ἐπὶ τινος ὑφάλου. Ἀπεγνωσμένος
τότε ὁ δυστυχὴς πλοίαρχος καλεῖ μετὰ μεγάλης πίστεως τὴν
᾽Οσίαν Παρασκευὴν εἰς βοήθειαν, ὑποσχόμενος νὰ προσφέρῃ
εἰς Αὐτὴν ἓν ἀργυροῦν ὁμοίωμα τοῦ πλοίου του.

Ἀλλὰ κατὰ τὸ «σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει», συνάμα
εἰσελθὼν εἰς τὴν λέμβον τοῦ πλοίου του ἀπομακρύνεται πρὸς
ναύλωσιν ρυμουλκοῦ δι' ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ. Μόλις ὅμως ἀπε-
μακρύνθη ὀλίγον, βλέπει αὐτὸ νὰ διολισθαίνῃ ἐκ τῆς ὑφάλου
καὶ νὰ πλέῃ ἐπὶ τῶν κυμάτων ὡς ὅτε ἀπὸ αὐτοῦ χεῖρὸς σφύ-
μενον. «Μεγάλη ἡ χάρις σου καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου, Ὀ-
σία μου Παρασκευὴ» κράξας οὕτως, ἐπέβη τοῦ πλοίου του καὶ
μετὰ θάρρους πηδαλιουχῶν ἔφθασεν ἀσφαλῶς εἰς τὸν πρὸς
ὃν ἐπρόκειτο ὄρμον.

Τὸ ἀφιέρωμά του ὄντως πραγματοποιηθὲν διατηρεῖται μέ-
χρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἐν τῇ Ναῷ τῆς ᾽Οσίας Παρασκευῆς
εἰς μαρτυρίαν τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων.

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν κακοῦργός τις τοῦρκος διοικητὴς ἦλθεν
εἰς Ἐπιβάτας καὶ ἐζήτησε νὰ καταβάλωσιν αὐτὸ οἱ κάτοικοι
τόσκι χρηματικὰ ποσά, ὅσα ἦτο ἰσχύοντα νὰ συναχθῶσιν.

Οἱ προὔχοντες λοιπὸν περιήλθον εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν,
διότι ἐὰν δὲν ἐγένετο ἡ διαταγὴ τοῦ σκληροῦ τούτου διοικη-
τοῦ τὴν ἐπομένην ἡμέραν θὰ ἀπεκεφαλίζοντο ἀφεύκτως καὶ
ἀνευ ἀναβολῆς.

Ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἑσπέρας εἶδε τις χριστιανὸς νὰ εἰσέλθῃ εἰς
τὴν οἰκίαν, ὅπου διέμεναν ὁ διοικητὴς, μία γραῖα φοροῦσα
μέλανα. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος περιέμεναν εἰς τὴν θύραν καὶ ὅταν
εἶδε πάλιν αὐτὴν νὰ ἐξελθῇ τὴν παρηκολούθησε κατὰ πόδα
καὶ μετὰ πλείστης ὁπῆς ἐκπλήξεως παρατήρησεν ὅτι αὐτὴ
εἰσῆλθε διὰ τινος παραθύρου εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τῆς ᾽Οσίας.

Εὐθὺς τότε ἔτρεξεν οὗτος μετὰ ὑπερβολικῆς συγκινήσεως
καὶ χαρᾶς εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἦσαν συνηγμένοι οἱ πρόκριτοι
τῶν Ἐπιβατῶν καὶ διηπόρουν περὶ τοῦ πρακτέου, καὶ τοῖς
ἀνήγγειλε λεπτομερῶς τὸ ἔκτακτον συμβάν, δηλ. τὴν ἐπέμ-
θασιν τῆς ᾽Οσίας, εἰς τὸ δύσλυτον τοῦτο ζήτημα· οἱ τοι ἀκού-
σαντες ταῦτα ἐχάρησαν μεγάλως.

Τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν ὁ διοικητὴς ἤρκεσθη εἰς πολὺ ὀλι-
γώτερα χρήματα καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὰ ἴδια μὴδὲν κακὸν
διαπράξας. Τὸ γεγονὸς τοῦτο δικαίως ἀπέδωκαν πάντες, οἱ
δυστυχεῖς πρόγονοι ἡμῶν, εἰς τὴν φανεράν τῆς ᾽Οσίας Πα-
ρασκευῆς προστασίαν.

Καὶ ἕτερος πατριώτης ἡμῶν ὁ Καπετὰν Ἀλεξάνδρης, ὅστις
πολλὰκις διακινδυνεύσας ὑπὲρ λίαν σκληρὰς συνθήκας καὶ ἐ-
κάστοτε διασωθεὶς τῇ ἀριδίᾳ καὶ φανερᾷ βοηθείᾳ τῆς ᾽Ο-
σίας, ἐξ εὐγνωμοσύνης ὀρμώμενος προσέφερε πρὸ τριάκοντα
περίπου ἐτῶν ἀργυροῦν ὁμοίωμα τοῦ πλοίου του, ὅπερ διασώ-
ζεται κρεμάμενον παρὰ τῇ ἀγίᾳ εἰκόνι τῆς ᾽Οσίας.

Μήπως κατὰ τὸ 1906 καὶ πολλάκις ἄλλοτε δὲν εἶδον
πολλοὶ πατριῶταί μας μειούσης τῆς νυκτὸς τὸν ἱερὸν Ναὸν
τῆς ᾽Οσίας ὀλόφωτον; τοῦθ' ὅπερ, ὑπερφυσικὸν καὶ θαυμαστὸν
φαινόμενον, διήρκει ἐπὶ δεκαπέντε λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν Βαλκανικὸν πόλεμον τὸ 1913 ἔτος,
τὴν 26ην Ἰανουαρίου, ἡμέραν Σάββατον, μετὰ τὴν υποχώρη-
σιν ἐντεῦθεν τῶν Βουλγάρων, μέγα τουρκικὸν πολεμικόν,
πληρὲς ἐθελοντῶν ἔφθασε μετὰ μεσημβρίαν εἰς τοὺς Ἐπιβά-
τας ἐπὶ σκοπῇ νὰ καὶ ἀστρέψωσι καὶ ἐρημώσωσιν αὐτοὺς τε

καὶ τὰ περίχωρα. Ἡ πολιοῦχος ὁμως ἔσωσε καὶ ἀπὸ τῆς φο-
βερᾶς καὶ βεβαίας αὐτῆς κρισίμου στιγμῆς τὴν πατρίδα της,
καθ' ὅσον τὸ ἀτμίπλοιον δὲν ἠδύνατο κατ' οὐδένα τρόπον νὰ
ἀγκυροβολήσῃ. Καὶ ὅπως ὁμολόγησεν ἔπειτα εἰς ἐκ τῶν εὐ-
ρισκομένων ἐν τῇ πολεμικῇ, γραῖά τις μελανοφοροῦσα καὶ
βαστάζουσα εἰς τὴν δεξιὰν αὐτῆς σταυρὸν ἤρπαξε τὴν ἄγκυ-
ραν ἐσάκις ἔρριπτον αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τοιουτοτρό-
πως κατέστη ἀδύνατον ἡ προσόρμισις αὐτοῦ ἐνταῦθα. Λέγε-
ται ὅτι οὗτος, Ἄραψ τὸ ἔθνος, περιεργαζόμενος μετὰ τινος
ἡμέρας τὸν ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὀσίας ἀνεγνώρισεν Αὐτήν.

Τότε ἐπιτρέψαντες πρὸς τὰ ἐπίσω λίαν ἐξηγριωμένοι διὰ
τὴν ἀποτυχίαν τῶν ταύτην, ἀπεβιδάσθησαν εἰς τὸ Οἰκονο-
μεῖον εἰς δώρον περίπου ἀπόστασιν ἑξ Ἐπιδατῶν εὐρισκόμε-
νον, ὅπου προέβησαν εἰς γενικὴν σφαγὴν τῶν κατοίκων, διαρ-
παγὴν περιουσίας αὐτῶν καὶ πύρπόλησιν τοῦ χωρίου.

Ἀλλὰ καὶ τίς, παρακαλῶ, ἀγνοεῖ ὅτι ἡ τρισένδοξος καὶ
θαυματουργὸς Ὀσία ἡμῶν περιφέρεται συχνάκις περὶ τὸν ἱε-
ρὸν Αὐτῆς; Ναόν, ὅπερ ἀξιοῦνται νὰ ἴδωσι πολλοὶ πατρίωται
ἡμῶν καὶ μετὰ θρησκευτικῆς συγκινήσεως καὶ εὐλαθείας
διηγοῦνται πρὸς ἡμᾶς;

Πολὺ δικαίως ἄρα δικαιούμεθα καὶ ἡμεῖς, μνήμονες τῶν
θαυμασιῶν Αὐτῆς; εὐεργεσιῶν, ὅς ἐπιδαφιλεύει ἐκάστοτε πρὸς
τοὺς ἐπικαλουμένους Αὐτήν εἰς βοήθειαν, νὰ ἔχωμεν πλήρη
τὴν πεποίθησιν ἡμῶν εἰς τὴν γοργεπήκοον ἀντίληψιν τῆς
Ὀσίας μητρὸς ἡμῶν Παρασκευῆς, ἥς ταῖς πρεσβείαις διαφυ-
λάξαι πάντας ἡμᾶς ὁ Κύριος, ὃς, τῇ βασιλεῖ τῶν αἰώνων, ἀ-
φθάρτῳ, ἀοράτῳ, μόνῳ σοφῷ Θεῷ, τιμὴ καὶ δόξα εἰς τοὺς
αἰῶνας τῶν αἰώνων ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ

ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΛΛΟΓΗ
ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΟΥ ΠΡΟΤΟΣΥΓΓΕΛΛΟΥ
καθηγητοῦ τῶν Ἀρχιγενεῶν Ἐκπαιδευτηρίων

ΓΕΝΟΜΕΝΗ

Πρὸς ὄφελος τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος
τῶν Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων Ἐπιβατῶν

“ Ἡ ΟΣΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ , ,

Ὁ Ἰεγὸς Ναὸς τῆς Ὁσίας ἐν Ἐπιβάταις.